

JULI i EL VÍDEO PORNO

AGUSTÍN ZARAGOZÁ GRANELL

IL·LUSTRACIONS DE MARIA IVANCO

bromera

Claus per a enfrontar-te
a continguts que
poden confondre't

La carta secreta

Juli no llevava els ulls de les agulles del rellotge. Avançaven tan lentes que pareixia que el temps s'havia congelat. Comptava els segons que faltaven perquè el timbre anunciara, d'una vegada per sempre, l'eixida al pati.

No és que Juli fora un xiquet poc aplicat o que s'ho passara malament a l'escola, encara que alguna vegada havia desitjat que se l'enduguera un ovni, o alguna cosa per l'estil, durant alguna de les classes de Matemàtiques. Però aquell dia era especial, perquè Nico li havia promés portar les seues cartes Pokémon i, per fi, li ensenyaria aquell Charmander tan especial del qual no havia deixat de parlar durant tota la setmana.

Nico, assegut al pupitre del costat, amb els cabells sempre desgrenyats, era el seu segon millor

amic. Sempre divertit, compartia les seues coses amb Juli; tanmateix, aquella vegada pareixia que li amagava alguna cosa. Laura, per la seua banda, era la seua millor amiga i seia un parell de files més avant. Sempre directa, deia tot el que pensava, una actitud que donava fortalesa i seguretat a la seua personalitat. Juli admirava aquella confiança en si mateixa. Encara que no tenien el mateix caràcter, eren un grup unit; es coneixien des del primer dia que van xafar una aula.

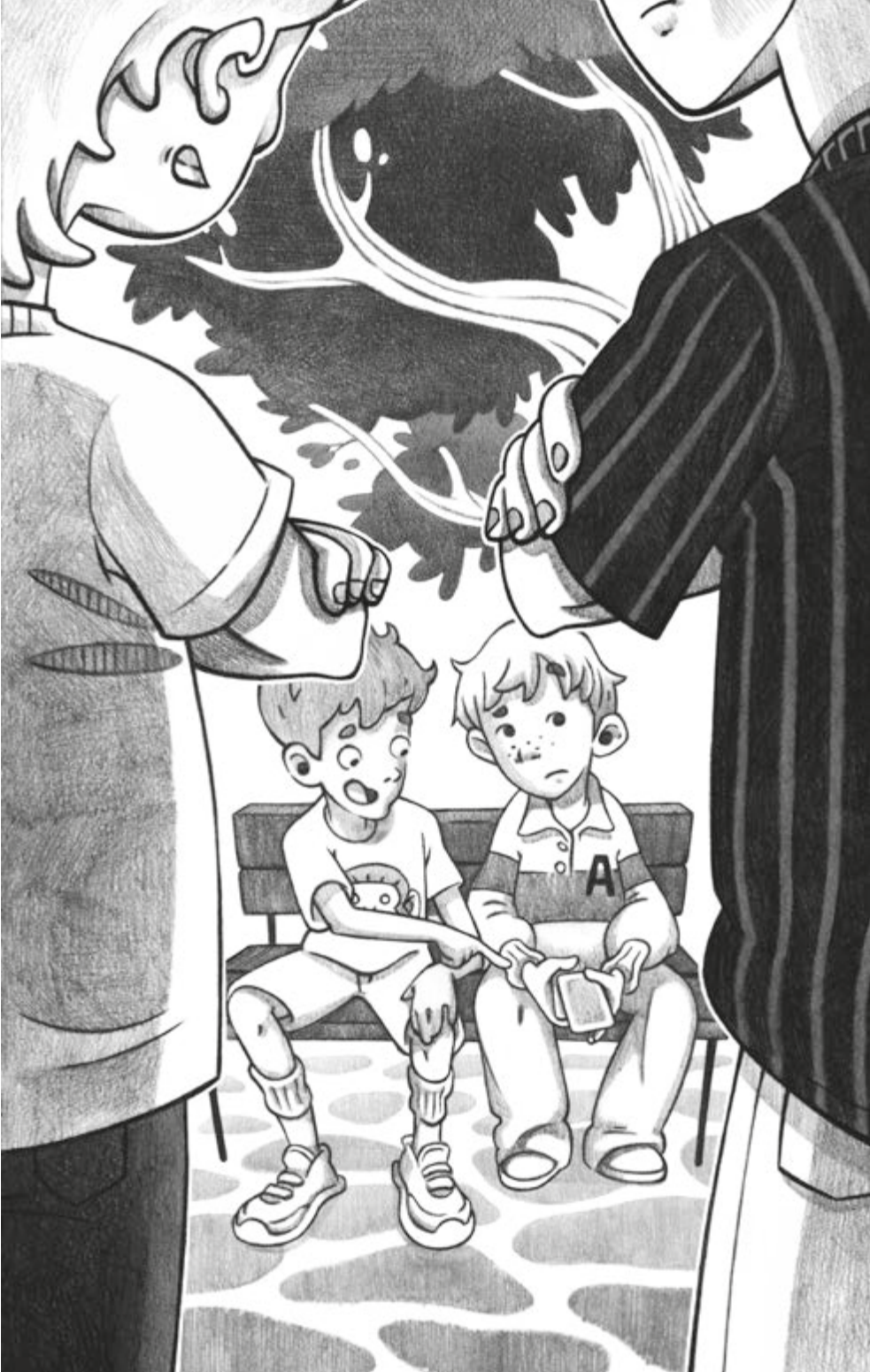
Cap dels tres sabia que estava a punt d'ocórrer un succés sinistre, desconcertant. Quan va sonar el timbre, va passar una cosa inesperada que canviaria, per sempre, la seua relació d'amistat.

—Jo em quede a classe —va anunciar Laura amb el seu to directe—. He d'ajudar a muntar el mural de Ciències. No feu cap desgavell!

Com era habitual, Laura era la primera a presentar-se voluntària per a ajudar la professora. Juli i Nico ja s'havien acostumat a estar sense ella al pati si la profe necessitava algú.

—Doncs vinga —va dir Nico, visiblement emocionat, mentre mostrava amb cautela, perquè ningú no el viera, l'estoig de les cartes Pokémon que duia amagat dins del jersei.

Juli i Nico es van afanyar a travessar el pati fins a un banc que hi havia davall d'un arbre per a estar més còmodes.

—Ja veuràs. És el Charmander més estrany i poderós que existeix —va dir Nico amb el típic to d'excitació quan alguna cosa li interessava molt.

Ja asseguts al banc, Nico va començar a traure les cartes. Era una baralla prou impressionant, tant que costava creure que ningú l'haguera detectat davall del jersei. O potser era que ningú no s'hi havia fixat; la veritat és que Juli i Nico eren dos xics a qui ningú no prestava massa atenció, així que solien passar desapercebuts, en part, pel soroll d'altres companys més cridaners, desafiadors i hàbils a l'hora d'armar-la.

—Què feu? —va dir una veu amb un horrible to burleta—. Segur que coses de mascles beta! —Era Xavi, el típic bandarria amb la pitjor reputació de tota la classe, que, com era d'esperar, anava acompanyat dels seus dos esbirros habituals, que li feien un cor de rialletes ridícules.

—Res d'important —va dir Nico, amb la sospita que Xavi intentaria robar-li les preades cartes.

Tanmateix, Xavi i els seus dos sequaços semblaven tindre plans més importants, perquè es miraren entre ells amb complicitat mentre feien carasses i gestos burletes. Juli i Nico no estaven segurs de què passava, perquè la situació, més que violenta, pareixia indicar que aquells tres gamberros volien compartir un moment de diversió amb ells dos.

—Voleu veure una cosa al·lucinant? —va dir Xavi mentre somreia amb els seus esbirros—. M'ho ha

passat el meu germà per WhatsApp. —I va traure un telèfon mòbil que tenia amagat entre les cames.— Mi-reu què li fan a eixa.

Xavi acostà el telèfon perquè Juli i Nico veren el vídeo. La seua mirada era cada vegada més expectant, igual que la dels seus amigatxos, que, pel que semblava, buscaven pegar-se unes rialles amb la reacció dels dos.

ELS MURS INVISIBLES

Triar amistats només entre els qui són del teu mateix sexe és com construir un mur altíssim que no ens deixa descobrir altres maneres de veure i de viure el món. Dir que el sexe amb què naixem ens obliga a triar amb qui jugar, parlar i compartir secrets, a més d'avorrit, és enganyós; com obligar a menjar sempre pa blanc: potser no està malament, però també pot ser que ens perdem un banquet enorme. Quan naix una amistat sense importar el sexe, apareixen noves maneres de pensar i de riure i, de sobte, el teu món es fa més gran i més divertit.

La trampa de la colla

Alguns grups de xics creuen que assenyalar, burlar-se o apartar a qui és diferent els uneix com a amics. Aquesta aliança basada en el menyspreu es coneix com a *fratria*. Es tracta d'un pacte invisible en què s'expulsa un xic per ser diferent: per anar amb xiques, pintar-se les ungles o no agradar-li el futbol.

Però les fratries no estan unides per l'amistat, sinó per la por i la violència. Es burlen dels altres per a sentir-se valents, encara que en realitat són presoners de la seua pròpia por, que no els deixa ser ells mateixos.